

Arrest

nr. 142 019 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake M.L. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Kumikse origine, afkomstig van Khasavyurt, Dagestan, werd op 27 november 2006 opgezocht door gemaskerde en gewapende mannen die een huiszoeking deden, u en uw vrouw mishandelden, en u meenamen naar het FSB-kantoor.

Daar werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw neef die ontsnapt zou zijn tijdens de arrestatie van een groep rebellen in uw wijk.

Toen u weigerde een document met een valse bekentenis te ondertekenen, werd u hard aangepakt. Uiteindelijk werd u vrijgekocht door uw broer.

Na uw vrijlating kreeg uw vrouw, die zeven maanden zwanger was buikpijn en verloor ze haar kindje.

Op 5 december diende u een klacht in bij het stedelijke parket en enkele dagen later werd u opgeroepen.

Toen u bij de rechtbank aankwam, werd u opnieuw meegenomen naar het FSB-kantoor en mishandeld omdat u het document niet wilde ondertekenen. Ze verweten u de klacht die u had ingediend en zeiden dat alle Tsjetsjenen gedood zouden moeten worden. Uw vrouw en moeder zijn van Tsjetsjeense origine. Uw broer betaalde nogmaals voor uw vrijlating.

Daarop vertrok u samen met uw gezin naar uw ouders in Adil Otar waar u behandeld werd door een arts.

Toen uw broer u liet weten dat de FSB u zou beschuldigen in Khasavyurt een politiewagen te hebben beschoten, besliste u om samen met uw kinderen uw thuisland te verlaten.

Op 27 december 2006 vroeg u voor een eerste maal asiel aan.

Uw echtgenote E.L. (OV 6.021.811) bleef op het moment van uw vertrek nog in het ziekenhuis.

Na het verkrijgen van een reispaspoort in september 2007, reisde zij naar Polen waar zij asiel aanvroeg.

Op 7 november kwam uw echtgenote in België aan en vroeg een eerste maal asiel aan op 20 november 2007.

Op 11 mei 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal in de asielprocedure van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd bij arrest d.d. 30 juni 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 19 augustus 2008 verwierp de Raad van State jullie beroep.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden jullie hier op 13 november 2012 een tweede asielaanvraag in.

Jullie verklaarden tijdens de eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid te hebben verteld.

U had als politieagent gewerkt en deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië.

Verder verwees u naar huiszoekingen die na uw vertrek bij uw ouders plaatsvonden en naar convocaties die ze ontvingen.

De politie had ook uw telefoonnummer ontdekt bij gearresteerde rebellen en u vermeldde dat u rebellen vreesde omdat u de twee gearresteerde rebellen had verklikt.

Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 november 2012 door de dienst Vreemdelingenzaken met een weigering tot een inoverwegingname van asielaanvraag.

Uw zoon A.L. (OV 7.610.949) die ondertussen meerderjarig was, diende op 13 november 2012 een eerste asielaanvraag in.

Op 31 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal in de asielprocedure van uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing werd bij arrest d.d. 31 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Jullie verlieten België niet en op 3 juni 2014 diende u, uw echtgenote en uw zoon respectievelijk een derde, en derde en een tweede asielaanvraag in.

In het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaarden jullie dat er nieuwe documenten waren toegekomen die verband hielden met uw asielrelaas.

U gaf aan dat u bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en u verwees hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011.

Ter ondersteuning van jullie tweede en derde asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: 4 convocaties (d.d. 13 april 2011, 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014), een protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014, getuigenverklaringen van burens en kopie van hun binnenlandse paspoorten, een brief van Memorial d.d. 20 mei 2014, een attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006, een gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008, 4 foto's, uw ontslag van de politie d.d. 23 juli 1997 en 3 internetartikelen over een militaire actie op 25 oktober 2007.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u de autoriteiten vreesde die u meermaals arresteerden omdat ze uw neef, die ontsnapt was tijdens een arrestatie van rebellen, zochten.

U diende een klacht in tegen en u had geweigerd om een document te ondertekenen.

U gaf aan de autoriteiten nog steeds hierom te vrezen.

Tijdens uw vorige (tweede) asielaanvraag verklaarde u dat u niet alles had vermeld tijdens uw eerste asielaanvraag. U vertelde dat u als politieagent in Dagestan werkzaam was geweest en had deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U merkte op dat u algemeen gevaar liep omwille van uw werkzaamheden als politie agent en uw deelname aan deze militaire acties.

Verder vreesde u de autoriteiten omdat u gelinkt werd aan rebellen. Uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt. Ook de rebellen vreesde u omdat zij wisten dat u hen had verklikt.

Voor uw derde asielaanvraag verwees u opnieuw naar uw werk bij de politie in het verleden en naar uw deelname aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U vreesde voor represailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt als politieagent.

Verder verwees u naar nieuwe documenten waren toegekomen en die verband hielden met uw asielrelaas.

U gaf aan dat u bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en u verwees hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011 (DVZ vragenlijst 19/01/2007 punt 41; CGVS 27/02/2007 p. 3-8; DVZ vragenlijst 2e AA punt 15; DVZ vragenlijst 3de AA punt 15, 18; CGVS 24/06/2014 p. 4, 14; CGVS 11/08/2014 p. 11).

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omwille van hun zoektocht naar uw neef die was ontsnapt, omwille van uw klacht en uw weigering om een document te ondertekenen, moet benadrukt worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 15 mei 2007 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste asielaanvraag van uw echtgenote die omwille van hetzelfde asielmotief als het uwe asiel aanvraag, werd op 27 februari 2008 eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw asielrelaas werd niet geloofwaardig bevonden omwille van tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest d.d. 30 juni 2008.

Uw beroep bij de Raad van State werd op 19 augustus 2008 verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Bovendien bracht u geen elementen aan die een nieuw licht zouden werpen op de elementen van ongeloofwaardigheid die tijdens uw eerste asielaanvraag werden vastgesteld.

Opgemerkt dient te worden dat deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag tevens uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten (omdat u gelinkt werd aan rebellen doordat ze uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt), uw vrees voor de rebellen (omdat zij wisten dat u hen had verklikt) en uw algemene vrees voor (voormalige) rebellen gevaar te lopen omwille van uw voormalige werkzaamheden als politieagent, deze zullen in onderstaande paragrafen worden behandeld.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw werkzaamheden als politieagent niet eerder had vermeld, niettegenstaande het een element is, dat u tijdens uw eerste asielaanvraag had kunnen aanhalen.

U legde uit dat toen u in België aankwam u stress had en u vreesde dat de informatie zou worden doorgegeven aan de politie van Dagestan.

Tijdens uw derde asielaanvraag verwees u naar mishandelingen die u voor uw aankomst in België had ondergaan en naar Tsjetsjenen die u in het opvangcentrum die hun standpunt tegenover politiemensen hadden duidelijk gemaakt (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 24/06/2014 p. 5).

Uw uitleg om geen melding te maken van uw voormalige beroepsactiviteiten overtuigt niet. Stress is geen afdoende reden om kernelementen van uw vrees niet te vermelden.

Evenmin is uw vrees dat deze informatie wordt door gegeven aan de Dagestan politie een afdoende uitleg, daar u bij aanvang van uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwelijk karakter van een asielaanvraag verneemt.

Wat betreft de medebewoners, Tsjetsjenen, in het opvangcentrum en hun standpunt ten opzichte van politiemensen, moet opgemerkt worden dat u hen nooit had verteld wat uw vroegere werkzaamheden waren (CGVS 24/06/2014 p. 5).

Bovendien kan een standpunt van anderen die niet eens weten dat u politieagent was, geen afdoende reden zijn om dit kernelement van uw vrees niet te vermelden.

Het verzwijgen van uw vroegere werkzaamheden als politieagent, ondermijnt daarom reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omdat ze u linken met rebellen, moet opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen over de reden waarom men u zocht na uw vertrek uit Dagestan in oktober 2007.

U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de dienst Vreemdelingenzaken dat na uw vertrek de politie u in het huis van uw ouders meermaals kwam zoeken. De politie had uw vader verteld dat tijdens een politieactie er twee rebellen werden gearresteerd en

dat ze uw telefoonnummer hadden teruggevonden, waarschijnlijk in hun gsm. U vreesde deze twee gearresteerde rebellen, daar ze wisten dat u hen had verklikt (DVZ 2e AA punt 15).

Op het voorafgaand gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat in oktober 2007 tijdens een controle in het dorp Adil Otar, bij de familie A. twee rebellen werden ontdekt. Deze rebellen werden gedood in het huis van de A.s en vader en zoon A. werden meegenomen. Het telefoonnummer dat u in 2006 gebruikte was bij de familie A. ontdekt (CGVS 26/06/2014 p. 8, 9, 10).

Echter tijdens uw gehoor van 11 augustus 2014 voor het Commissariaat-generaal vertelde u een derde versie van dit incident.

U verklaarde dat er in het dorp een gewone controle plaatsvond en dat er vanuit het huis van de A. werd geschoten. In het huis van de familie A. werden twee rebellen gevonden. Een werd vermoord en de tweede rebel ontsnapte. De ontsnapte rebel werd een week later dood teruggevonden langs de rivier. Hij was aan zijn verwondingen overleden. Uw telefoonnummer werd teruggevonden bij de A.s. (CGVS 11/08/2014 p. 3, 4, 5, 6).

U werd gewezen op de tegenstrijdigheden betreffende het lot van de twee rebellen in de verschillende versies (gearresteerd; gedood; één gedood en de andere ontsnapt maar later teruggevonden bezweken aan zijn verwondingen) en het vernoemen van de naam A..

U stelde op het voorafgaande gehoor dat de tolk bij het gehoor DVZ 2de AA niet juist had vertaald.

U merkte op dat misschien degene die het genoteerd heeft, gedacht had dat de A.s rebellen waren want u kon niet hebben verklaard dat de twee rebellen waren aangehouden.

Hierop werd opgemerkt dat u tijdens het gehoor DVZ 2de AA de naam A. niet had vermeld, waarop u zei dat er niet naar was gevraagd maar dat de naam vermeld stond in het document dat u toen had voorgelegd. (CGVS 26/07/2014 p. 10; 11/08/2014 p. 9, 10, 11).

Echter tijdens uw gehoor op 11 aug 2014 legde u uit dat tijdens uw tweede aanvraag u de vraag kreeg bij wie ze het telefoonnummer hadden gevonden en dat u had gezegd dat het bij de A.s was (CGVS 11/08/2014 p. 6).

Uw uitleg klopt dus niet en is bovendien incoherent met uw eerdere verklaringen.

Over dat incident, dat bovendien aan de basis ligt van uw actuele vrees, en de informatie die u hierover vernam, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Verder werd u geconfronteerd met incoherente verklaringen betreffende het verklikken van de rebellen en het feit dat u tijdens uw gehoor in juni 2014 hierover niets meer verklaarde, waarop u antwoordde dat het kan zijn dat ze (de rebellen) denken dat u hen had verklikt.

Er was een jaar tussen uw vertrek en het incident. U vertrok in 2006 en dit incident had plaatsgevonden in 2007 (CGVS 26/07/2014 p. 10).

Ook deze uitleg overtuigt niet.

Het niet meer verwijzen naar rebellen, uw link met hen en uw vrees voor hen tijdens het gehoor nadien, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw vrees.

Bovendien is deze uitleg incoherent met uw verklaringen dat de rebellen werden gedood tijdens de aanval.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande feiten die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vrees voor vervolging op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

U legde tijdens uw tweede asielaanvraag een brief voor van uw advocaat d.d. 25 mei 2011 waarin vermeld staat dat u samen met andere personen strafrechtelijk vervolgd werd voor een misdaad volgens artikel 208 deel 1 van het strafwetboek.

De zaak tegen A. en G. werd behandeld door de rechtbank en de daders werden veroordeeld.

In het kader van dezelfde strafrechtelijke zaak wordt u vervolgd wordt als verdachte.

Op de gehoren voor het Commissariaat-generaal in juni en augustus 2014 werden u vragen gesteld over G. waarop u vertelde dat het een dorpsgenoot was maar dat hij niet betrokken was bij de zaak. U wist niet hoe ze deze twee zaken hadden samengevoegd.

U had zich over de naam G. niet geïnformeerd omdat zijn betrokkenheid een leugen was. Waarom zou u zich over hem moeten informeren. Wie zou u daarover informatie kunnen bezorgen. U had geen vragen gesteld want uw zaak was verbonden met de zaak van de familie A. waar u wel vragen over had gesteld. (CGVS 26/07/2014 p. 12; 11/08/2014 p. 7, 8, 9).

Opgemerkt dient te worden dat het op zijn minst merkwaardig is dat u geen enkele poging ondernam om uit te zoeken hoe de naam G. verbonden was aan de zaak A. waarmee u ook werd gelinkt. U ontving dit

document van uw advocaat, echter u besloot hem geen vragen hierover te stellen (CGVS 11/08/2014 p. 7, 8).

Verder moet ook vastgesteld worden dat u over de familie A., weinig informatie meer kon verschaffen. U kon niet vertellen wanneer ze zijn veroordeeld, noch wat concreet de veroordeling inhield. U maakte duidelijk dat u zich enkel had gebaseerd op het voorgelegde document en op het gesprek dat u met uw vader over hen had gehad (CGVS 11/08/2014 p. 9).

Vastgesteld moet worden dat uw gebrek aan interesse over de personen waarmee u gelinkt wordt in een strafzaak ernstige vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van het voorgelegd document. Deze vaststelling is zwaarwichtig daar u tijdens uw derde asielaanvraag een brief voorlegt van de mensenrechtenorganisatie Memorial waarin gesteld wordt dat uw problemen erger werden vanaf het jaar 2007 en ze vervolgens verwijzen naar de zaak van de familie A..

Het is redelijk te verwachten dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de personen met wie u samen zou vervolgd worden omwille van onwettelijke gewapende bendevoorming.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 vermeldt dat uw vader op 9 april 2014 zich tot hen had gewend in verband met uw vervolgingsproblemen.

Uw problemen zouden begonnen zijn in het jaar 2006 en werden erger vanaf het jaar 2007.

Deze problemen zijn verbonden met die van uw neef en de zaak van de familie A., beiden leden van onwettelijk gewapende bendes. Uw arrestatie en vrijlating door middel van losgeld worden door Memorial geloofwaardig bevonden omdat uw vader een gedetailleerd relaas van de gebeurtenissen bracht. Memorial verwijst ook naar de wet van 2 november 2013 over de aansprakelijkheid van familieleden bij onwettelijk gewapende bendeleden en het feit dat familieleden in zeer moeilijke en gevaarlijke situaties geraken.

Vastgesteld moet echter worden dat Memorial aangeeft dat de verklaringen in het attest enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van uw vader. Zij verwijzen daarbij naar de gevorderde leeftijd van uw vader en de moeilijkheid om de feiten in de juiste volgorde weer te geven.

Memorial geeft ook niet aan dat ze in uw zaak een onderzoek naar de echtheid van deze feiten heeft ondernomen.

Om deze redenen is de bewijswaarde van dit attest bijgevolg beperkt.

Gelet op de overige tegenindicaties kan deze brief de geloofwaardigheid van de betreffende feiten niet herstellen.

De onderzoeksdienst Cedoca deed naar aanleiding van de voorgelegde documenten opzoekingen in verschillende bronnen rond de strafzaak of de veroordeling van een zekere A. of G. in 2006-2007.

Cedoca vond hierover geen enkele informatie.

Evenmin vond Cedoca in deze bronnen informatie betreffende een strafzaak tegen M.L.. Cedoca vond op de website van Memorial wel een nieuwsbericht van het overheidsgetrouwe persbureau RIA Dagestan dat vermeldt dat er op 7 november 2007 in Adil'-Otar, Dagestan door de ordediensten een zekere A.G. gearresteerd werd. De man was 37 jaar en een inwoner van het dorp Adil'-Otar en werd door de ordediensten aangeduid als een actief handlangers van de rebellen.

Wat betreft uw vrees om terug te keren daar u in het verleden werkzaam was geweest als politieagent in en aan de grens met Tsjetsjenië : U verklaarde dat u tijdens deze werkzaamheden had deel genomen aan militaire detacheringen in Tsjetsjenië waar u had gewerkt als tolk tijdens verhoren daar. U gaf aan dat u als politieman algemeen gevaar liep. U vreesde repressailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt en opgesloten (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 26/07/2014 p. 4, 5; 11/08/2014 p. 11), – moet opgemerkt moet worden dat u werkzaam was als politieagent van 1992 tot 1999 en dat u na het beëindigen van uw werkzaamheden als politieagent nog bijna 10 jaar in Dagestan hebt verbleven.

U merkte bovendien op dat u in deze periode, 10 jaar, geen problemen had ondervonden omwille van uw vroeger politiewerkzaamheden (CGVS 11/08/2014 p. 11), bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat u omwille van uw toenmalige werkzaamheden, bijna 17 jaar later nog problemen hieromtrent zou kennen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten

van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

Dit geldt des te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat vermogen deze documenten op zichzelf niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De convocatie d.d. 13 april 2011 geeft aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van getuige.

De convocaties d.d. 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014 geven allen aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in hoedanigheid van verdachte.

Opgemerkt moet worden dat uit deze convocaties niet kan afgeleid worden waarom u werd opgeroepen, noch in welk dossier u werd opgeroepen.

Verder werden er anomalieën vastgesteld in deze convocaties. Zo ontbreekt op drie van de vier convocaties de dienststempel op de daarvoor voorziene plaats. Deze vaststelling doet vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Het protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014 geeft aan dat er in uw huis gezocht werd achter wapens en militaire uitrusting. Uit dit huiszoekingsprotocol kan niet afgeleid worden wat de aanleiding was voor deze zoektocht achter wapens, noch in welke omstandigheden u als persoon betrokken bent in deze zaak.

De schriftelijke verklaringen van uw burens aangevuld met kopieën van hun binnenlandse paspoorten zijn subjectief van aard zijn en er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan toegekend worden.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 en het attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011 werden reeds hierboven beschreven.

Het attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, de 4 foto's van u als politieagent en uw ontslagbrief verwijzen naar uw werkzaamheden als politieagent in de periode 1992 tot 1997 wat niet wordt betwist.

Het bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006 geeft aan dat u recht heeft op een pensioen, wat niet in vraag wordt gesteld.

Evenmin wordt uw gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008 betwist.

De internetartikelen beschrijven een militaire actie op 25 oktober 2007 en de controle nadien op 1 november 2007; deze militaire acties worden niet in vraag gesteld, wel uw betrokkenheid hierbij.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw vrouw E.L. (OV 6.021.881) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, en inzake de tweede asielaanvraag van uw zoon A.L. (OV 7. 610.949) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake E.L. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Op 27 november 2006 werd uw man M.L. (OV 6.021.811) opgezocht door gemaskerde en gewapende mannen die een huiszoeking deden. U en uw man werden mishandeld en uw man werd meegenomen naar het FSB-kantoor. Daar werd hij ondervraagd over de verblijfplaats van zijn neef die ontsnapt zou zijn tijdens de arrestatie van een groep rebellen in uw wijk. Uw man weigerde een document met een valse bekentenis te ondertekenen en werd vervolgens hard aangepakt. Uiteindelijk kocht zijn broer hem vrij. U was op dat moment zeven maanden zwanger, kreeg buikpijn en verloor uw kindje. Op 5 december diende uw man een klacht in bij het stedelijke parket en enkele dagen later werd hij opgeroepen. Toen hij bij de rechtbank aankwam, werd hij opnieuw meegenomen naar het FSB-kantoor en mishandeld omwille van zijn weigering een document te ondertekenen. Ze verweten uw man dat hij klacht had ingediend en zeiden dat alle Tsjetsjenen gedood zouden moeten worden. Uw schoonbroer betaalde nogmaals voor zijn vrijlating. Daarop vertrokken jullie naar uw schoonouders in Adil Otar waar uw man behandeld werd door een arts. Toen uw schoonbroer liet weten dat de FSB uw man zou beschuldigen een politiewagen in Khasavyurt te hebben beschoten, beslisten hij om het thuisland te verlaten. Uw man reisde samen met uw zonen naar België. Op 27 december 2006 vroeg hij voor een eerste maal asiel aan. U verbleef op het moment van zijn vertrek zij nog in het ziekenhuis in Dagestan. Na het verkrijgen van een reispaspoort in september 2007, reisde u naar Polen waar u asiel aanvraagde. Vervolgens reisde u door naar België. Op 7 november kwam u in België aan en vroeg een eerste maal asiel aan op 20 november 2007. Op 11 mei 2007 nam het Commissariaat-generaal in de asielprocedure van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal in uw asielprocedure een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden bij arrest d.d. 30 juni 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 19 augustus 2008 verwierp de Raad van State jullie beroep. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw man hier op 13 november 2012 een tweede asielaanvraag in. Jullie verklaarden tijdens de eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid te hebben verteld. Uw man had als politieagent gewerkt en deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië. Verder verwees uw man naar huiszoekingen die na zijn vertrek bij uw grootouders plaatsvonden en naar convocaties die ze ontvingen. De politie had ook zijn telefoonnummer ontdekt bij gearresteerde rebellen en hij vermeldde dat hij rebellen vreesde omdat hij de twee gearresteerde rebellen had verklikt. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 november 2012 door de dienst Vreemdelingenzaken met een weigering tot een inoverwegingname van asielaanvraag. Uw zoon A.L. (OV was ondertussen meerderjarig en op 13 november 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd bij arrest d.d. 31 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie verlieten België niet en op 3 juni 2014 diende u, uw moeder en vader respectievelijk een tweede, een derde, en een derde asielaanvraag in. In het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaarden jullie dat er nieuwe documenten waren toegekomen die verband hielden met uw asielrelaas. Jullie gaf aan dat uw vader bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en jullie verwezen hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011.

Ter ondersteuning van jullie tweede en derde asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: 4 convocaties (d.d. 13 april 2011, 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014), een protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014, getuigenverklaringen van burens en kopie van hun binnenlandse paspoorten, een brief van Memorial d.d. 20 mei 2014, een attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006, een gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008, 4 foto's, uw ontslag van de politie d.d. 23 juli 1997 en 3 internetartikelen over een militaire actie op 25 oktober 2007.

B. Motivering

Welnu, alle door u, uw partner en zoon ingeroepen asielmotieven in het kader van onderhavige aanvraag, werden besproken in de beslissing ten aanzien van uw man M.L. (OV 6.021.811).

Deze beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u de autoriteiten vreesde die u meermaals arresteerden omdat ze uw neef, die ontsnapt was tijdens een arrestatie van rebellen, zochten.

U diende een klacht in tegen en u had geweigerd om een document te ondertekenen.

U gaf aan de autoriteiten nog steeds hierom te vrezen.

Tijdens uw vorige (tweede) asielaanvraag verklaarde u dat u niet alles had vermeld tijdens uw eerste asielaanvraag. U vertelde dat u als politieagent in Dagestan werkzaam was geweest en had deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U merkte op dat u algemeen gevaar liep omwille van uw werkzaamheden als politie agent en uw deelname aan deze militaire acties.

Verder vreesde u de autoriteiten omdat u gelinkt werd aan rebellen. Uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt. Ook de rebellen vreesde u omdat zij wisten dat u hen had verkleit.

Voor uw derde asielaanvraag verwees u opnieuw naar uw werk bij de politie in het verleden en naar uw deelname aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U vreesde voor represailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt als politieagent.

Verder verwees u naar nieuwe documenten waren toegekomen en die verband hielden met uw asielrelaas.

U gaf aan dat u bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en u verwees hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011 (DVZ vragenlijst 19/01/2007 punt 41; CGVS 27/02/2007 p. 3-8; DVZ vragenlijst 2e AA punt 15; DVZ vragenlijst 3de AA punt 15, 18; CGVS 24/06/2014 p. 4, 14; CGVS 11/08/2014 p. 11).

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omwille van hun zoektocht naar uw neef die was ontsnapt, omwille van uw klacht en uw weigering om een document te ondertekenen, moet benadrukt worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 15 mei 2007 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste asielaanvraag van uw echtgenote die omwille van hetzelfde asielmotief als het uwe asiel aanvraag, werd op 27 februari 2008 eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw asielrelaas werd niet geloofwaardig bevonden omwille van tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest d.d. 30 juni 2008.

Uw beroep bij de Raad van State werd op 19 augustus 2008 verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Bovendien bracht u geen elementen aan die een nieuw licht zouden werpen op de elementen van ongeloofwaardigheid die tijdens uw eerste asielaanvraag werden vastgesteld.

Opgemerkt dient te worden dat deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag tevens uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten (omdat u gelinkt werd aan rebellen doordat ze uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt), uw vrees voor de rebellen (omdat zij wisten dat u hen had verkleit) en uw algemene vrees voor (voormalige) rebellen gevaar te lopen omwille van uw voormalige werkzaamheden als politieagent, deze zullen in onderstaande paragrafen worden behandeld.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw werkzaamheden als politieagent niet eerder had vermeld, niettegenstaande het een element is, dat u tijdens uw eerste asielaanvraag had kunnen aanhalen.

U legde uit dat toen u in België aankwam u stress had en u vreesde dat de informatie zou worden doorgegeven aan de politie van Dagestan.

Tijdens uw derde asielaanvraag verwees u naar mishandelingen die u voor uw aankomst in België had ondergaan en naar Tsjetsjenen die u in het opvangcentrum die hun standpunt tegenover politiemensen hadden duidelijk gemaakt (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 24/06/2014 p. 5).

Uw uitleg om geen melding te maken van uw voormalige beroepsactiviteiten overtuigt niet. Stress is geen afdoende reden om kernelementen van uw vrees niet te vermelden.

Evenmin is uw vrees dat deze informatie wordt door gegeven aan de Dagestan politie een afdoende uitleg, daar u bij aanvang van uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwelijk karakter van een asielaanvraag verneemt.

Wat betreft de medebewoners, Tsjetsjenen, in het opvangcentrum en hun standpunt ten opzichte van politiemensen, moet opgemerkt worden dat u hen nooit had verteld wat uw vroegere werkzaamheden waren (CGVS 24/06/2014 p. 5).

Bovendien kan een standpunt van anderen die niet eens weten dat u politieagent was, geen afdoende reden zijn om dit kernelement van uw vrees niet te vermelden.

Het verzwijgen van uw vroegere werkzaamheden als politieagent, ondermijnt daarom reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omdat ze u linken met rebellen, moet opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen over de reden waarom men u zocht na uw vertrek uit Dagestan in oktober 2007.

U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de dienst Vreemdelingenzaken dat na uw vertrek de politie u in het huis van uw ouders meermaals kwam zoeken. De politie had uw vader verteld dat tijdens een politieactie er twee rebellen werden gearresteerd en dat ze uw telefoonnummer hadden teruggevonden, waarschijnlijk in hun gsm. U vreesde deze twee gearresteerde rebellen, daar ze wisten dat u hen had verklikt (DVZ 2e AA punt 15).

Op het voorafgaand gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat in oktober 2007 tijdens een controle in het dorp Adil Otari, bij de familie A. twee rebellen werden ontdekt. Deze rebellen werden gedood in het huis van de A.s en vader en zoon A. werden meegenomen. Het telefoonnummer dat u in 2006 gebruikte was bij de familie A. ontdekt (CGVS 26/06/2014 p. 8, 9, 10).

Echter tijdens uw gehoor van 11 augustus 2014 voor het Commissariaat-generaal vertelde u een derde versie van dit incident.

U verklaarde dat er in het dorp een gewone controle plaatsvond en dat er vanuit het huis van de A. werd geschoten. In het huis van de familie A. werden twee rebellen gevonden. Een werd vermoord en de tweede rebel ontsnapte. De ontsnapte rebel werd een week later dood teruggevonden langs de rivier. Hij was aan zijn verwondingen overleden. Uw telefoonnummer werd teruggevonden bij de A.s. (CGVS 11/08/2014 p. 3, 4, 5, 6).

U werd gewezen op de tegenstrijdigheden betreffende het lot van de twee rebellen in de verschillende versies (gearresteerd; gedood; één gedood en de andere ontsnapt maar later teruggevonden bezweken aan zijn verwondingen) en het vernoemen van de naam A..

U stelde op het voorafgaande gehoor dat de tolk bij het gehoor DVZ 2de AA niet juist had vertaald.

U merkte op dat misschien degene die het genoteerd heeft, gedacht had dat de A.s rebellen waren want u kon niet hebben verklaard dat de twee rebellen waren aangehouden.

Hierop werd opgemerkt dat u tijdens het gehoor DVZ 2de AA de naam A. niet had vermeld, waarop u zei dat er niet naar was gevraagd maar dat de naam vermeld stond in het document dat u toen had voorgelegd. (CGVS 26/07/2014 p. 10; 11/08/2014 p. 9, 10, 11).

Echter tijdens uw gehoor op 11 aug 2014 legde u uit dat tijdens uw tweede aanvraag u de vraag kreeg bij wie ze het telefoonnummer hadden gevonden en dat u had gezegd dat het bij de A.s was (CGVS 11/08/2014 p. 6).

Uw uitleg klopt dus niet en is bovendien incoherent met uw eerdere verklaringen.

Over dat incident, dat bovendien aan de basis ligt van uw actuele vrees, en de informatie die u hierover vernam, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Verder werd u geconfronteerd met incoherente verklaringen betreffende het verklikken van de rebellen en het feit dat u tijdens uw gehoor in juni 2014 hierover niets meer verklaarde, waarop u antwoordde dat het kan zijn dat ze (de rebellen) denken dat u hen had verklikt.

Er was een jaar tussen uw vertrek en het incident. U vertrok in 2006 en dit incident had plaatsgevonden in 2007 (CGVS 26/07/2014 p. 10).

Ook deze uitleg overtuigt niet.

Het niet meer verwijzen naar rebellen, uw link met hen en uw vrees voor hen tijdens het gehoor nadien, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw vrees.

Bovendien is deze uitleg incoherent met uw verklaringen dat de rebellen werden gedood tijdens de aanval.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande feiten die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vrees voor vervolging op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

U legde tijdens uw tweede asielaanvraag een brief voor van uw advocaat d.d. 25 mei 2011 waarin vermeld staat dat u samen met andere personen strafrechtelijk vervolgd werd voor een misdad volgens artikel 208 deel 1 van het strafwetboek.

De zaak tegen A. en G. werd behandeld door de rechtbank en de daders werden veroordeeld.

In het kader van dezelfde strafrechtelijke zaak wordt u vervolgd wordt als verdachte.

Op de gehoren voor het Commissariaat-generaal in juni en augustus 2014 werden u vragen gesteld over G. waarop u vertelde dat het een dorpsgenoot was maar dat hij niet betrokken was bij de zaak. U wist niet hoe ze deze twee zaken hadden samengevoegd.

U had zich over de naam G. niet geïnformeerd omdat zijn betrokkenheid een leugen was. Waarom zou u zich over hem moeten informeren. Wie zou u daarover informatie kunnen bezorgen. U had geen vragen gesteld want uw zaak was verbonden met de zaak van de familie A. waar u wel vragen over had gesteld. (CGVS 26/07/2014 p. 12; 11/08/2014 p. 7, 8, 9).

Opgemerkt dient te worden dat het op zijn minst merkwaardig is dat u geen enkele poging ondernam om uit te zoeken hoe de naam G. verbonden was aan de zaak A. waarmee u ook werd gelinkt. U ontving dit document van uw advocaat, echter u besloot hem geen vragen hierover te stellen (CGVS 11/08/2014 p. 7, 8).

Verder moet ook vastgesteld worden dat u over de familie A., weinig informatie meer kon verschaffen. U kon niet vertellen wanneer ze zijn veroordeeld, noch wat concreet de veroordeling inhield. U maakte duidelijk dat u zich enkel had gebaseerd op het voorgelegde document en op het gesprek dat u met uw vader over hen had gehad (CGVS 11/08/2014 p. 9).

Vastgesteld moet worden dat uw gebrek aan interesse over de personen waarmee u gelinkt wordt in een strafzaak ernstige vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van het voorgelegd document. Deze vaststelling is zwaarwichtig daar u tijdens uw derde asielaanvraag een brief voorlegt van de mensenrechtenorganisatie Memorial waarin gesteld wordt dat uw problemen erger werden vanaf het jaar 2007 en ze vervolgens verwijzen naar de zaak van de familie A..

Het is redelijk te verwachten dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de personen met wie u samen zou vervolgd worden omwille van onwettelijke gewapende bendevoorming.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 vermeldt dat uw vader op 9 april 2014 zich tot hen had gewend in verband met uw vervolgingsproblemen.

Uw problemen zouden begonnen zijn in het jaar 2006 en werden erger vanaf het jaar 2007.

Deze problemen zijn verbonden met die van uw neef en de zaak van de familie A., beiden leden van onwettelijk gewapende bendes. Uw arrestatie en vrijlating door middel van losgeld worden door Memorial geloofwaardig bevonden omdat uw vader een gedetailleerd relaas van de gebeurtenissen bracht. Memorial verwijst ook naar de wet van 2 november 2013 over de aansprakelijkheid van familieleden bij onwettelijk gewapende bendeleden en het feit dat familieleden in zeer moeilijke en gevaarlijke situaties geraken.

Vastgesteld moet echter worden dat Memorial aangeeft dat de verklaringen in het attest enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van uw vader. Zij verwijzen daarbij naar de gevorderde leeftijd van uw vader en de moeilijkheid om de feiten in de juiste volgorde weer te geven.

Memorial geeft ook niet aan dat ze in uw zaak een onderzoek naar de echtheid van deze feiten heeft ondernomen.

Om deze redenen is de bewijswaarde van dit attest bijgevolg beperkt.

Gelet op de overige tegenindicaties kan deze brief de geloofwaardigheid van de betreffende feiten niet herstellen.

De onderzoeksdienst Cedoca deed naar aanleiding van de voorgelegde documenten opzoekingen in verschillende bronnen rond de strafzaak of de veroordeling van een zekere A. of G. in 2006-2007.

Cedoca vond hierover geen enkele informatie.

Evenmin vond Cedoca in deze bronnen informatie betreffende een strafzaak tegen M.L.. Cedoca vond op de website van Memorial wel een nieuwsbericht van het overheidsgetrouwe persbureau RIA Dagestan dat vermeldt dat er op 7 november 2007 in Adil'-Otar, Dagestan door de ordediensten een zekere A.G. gearresteerd werd. De man was 37 jaar en een inwoner van het dorp Adil'-Otar en werd door de ordediensten aangeduid als een actief handlangers van de rebellen.

Wat betreft uw vrees om terug te keren daar u in het verleden werkzaam was geweest als politieagent in en aan de grens met Tsjetsjenië : U verklaarde dat u tijdens deze werkzaamheden had deel genomen aan militaire detacheringen in Tsjetsjenië waar u had gewerkt als tolk tijdens verhoren daar. U gaf aan dat u als politieman algemeen gevaar liep. U vreesde repressailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt en opgesloten (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 26/07/2014 p. 4, 5; 11/08/2014 p. 11), – moet opgemerkt moet worden dat u werkzaam was als politieagent van 1992 tot 1999 en dat u na het beëindigen van uw werkzaamheden als politieagent nog bijna 10 jaar in Dagestan hebt verbleven.

U merkte bovendien op dat u in deze periode, 10 jaar, geen problemen had ondervonden omwille van uw vroeger politiewerkzaamheden (CGVS 11/08/2014 p. 11), bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat u omwille van uw toenmalige werkzaamheden, bijna 17 jaar later nog problemen hieromtrent zou kennen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

Dit geldt des te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat vermogen deze documenten op zichzelf niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De convocatie d.d. 13 april 2011 geeft aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van getuige.

De convocaties d.d. 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014 geven allen aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in hoedanigheid van verdachte.

Opgemerkt moet worden dat uit deze convocaties niet kan afgeleid worden waarom u werd opgeroepen, noch in welk dossier u werd opgeroepen.

Verder werden er anomalieën vastgesteld in deze convocaties. Zo ontbreekt op drie van de vier convocaties de dienststempel op de daarvoor voorziene plaats. Deze vaststelling doet vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Het protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014 geeft aan dat er in uw huis gezocht werd achter wapens en militaire uitrusting. Uit dit huiszoekingsprotocol kan niet afgeleid worden wat de aanleiding was voor deze zoektocht achter wapens, noch in welke omstandigheden u als persoon betrokken bent in deze zaak.

De schriftelijke verklaringen van uw burens aangevuld met kopieën van hun binnenlandse paspoorten zijn subjectief van aard zijn en er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan toegekend worden.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 en het attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011 werden reeds hierboven beschreven.

Het attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, de 4 foto's van u als politieagent en uw ontslagbrief verwijzen naar uw werkzaamheden als politieagent in de periode 1992 tot 1997 wat niet wordt betwist.

Het bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006 geeft aan dat u recht heeft op een pensioen, wat niet in vraag wordt gesteld.

Evenmin wordt uw gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008 betwist.

De internetartikelen beschrijven een militaire actie op 25 oktober 2007 en de controle nadien op 1 november 2007; deze militaire acties worden niet in vraag gesteld, wel uw betrokkenheid hierbij.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw vrouw E.L. (OV 6.021.881) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, en inzake de tweede asielaanvraag van uw zoon A.L. (OV 7. 610.949) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen."

Aangezien in hoofdte van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ook in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw zoon A.L. (OV 7. 610.949) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De berstreden beslissing inzake A.L. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine bent afkomstig van Khasavyurt, Dagestan. Op 27 november 2006 werd uw vader M.L. (OV 6.021.811) opgezocht door gemaskerde en gewapende mannen die een huiszoeking deden. Uw ouders werden mishandeld en uw vader werd meegenomen naar het FSB-kantoor. Daar werd uw vader ondervraagd over de verblijfplaats van zijn neef die ontsnapt zou zijn tijdens de arrestatie van een groep rebellen in uw wijk. Uw vader weigerde een document met een valse bekentenis te ondertekenen en werd vervolgens hard aangepakt. Uiteindelijk kocht zijn broer hem vrij. Uw moeder E.L. (OV 6.021.811) die op dat moment zeven maanden zwanger kreeg buikpijn en verloor haar kindje. Op 5 december diende uw vader een klacht in bij het stedelijke parket en enkele dagen later werd hij opgeroepen. Toen hij bij de rechtbank aankwam, werd hij opnieuw meegenomen naar het FSB-kantoor en mishandeld omwille van zijn weigering een document te ondertekenen. Ze verweten uw vader dat hij klacht had ingediend en zeiden dat alle Tsjetsjenen gedood zouden moeten worden. Uw oom betaalde nogmaals voor zijn vrijlating. Daarop vertrokken jullie naar uw grootouders in Adil Otar waar uw vader behandeld werd door een arts. Toen uw oom liet weten dat de FSB uw vader zou beschuldigen een politiewagen in Khasavyurt te hebben beschoten, beslisten hij om het thuisland te verlaten. Uw vader reisde samen met u en uw broer naar België. Op 27 december 2006 vroeg hij voor een eerste maal asiel aan. Uw moeder verbleef op het moment van zijn vertrek zij nog in het ziekenhuis in Dagestan. Na het verkrijgen van een reispaspoort in september 2007, reisde uw moeder naar Polen waar zij asiel aanvroeg. Vervolgens reisde ze door naar België. Op 7 november kwam uw moeder in België aan en vroeg een eerste maal asiel aan op 20 november 2007. Op 11 mei 2007 nam het Commissariaat-generaal in de asielprocedure van uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal in de asielprocedure van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd bij arrest d.d. 30 juni 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 19 augustus 2008 verwierp de Raad van State jullie beroep. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden uw ouders hier op 13 november 2012 een tweede asielaanvraag in. Zij verklaarden tijdens de eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid te hebben verteld. Uw vader had als politieagent gewerkt en deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië. Verder verwees hij naar huiszoekingen die na uw vertrek bij uw grootouders plaatsvonden en naar convocaties die ze ontvingen. De politie had ook zijn telefoonnummer ontdekt bij gearresteerde rebellen en hij vermeldde dat hij rebellen vreesde omdat hij de twee gearresteerde rebellen had verklikt. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 november 2012 door de dienst Vreemdelingenzaken met een weigering tot een inoverwegingname van asielaanvraag. U was ondertussen meerderjarig en op 13 november 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd bij arrest d.d. 31 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Jullie verlieten België niet en op 3 juni 2014 diende u, uw moeder en vader respectievelijk een tweede, een derde, en een derde asielaanvraag in. In het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaarden jullie dat er nieuwe documenten waren toegekomen die verband hielden met uw asielrelaas. Jullie gaf aan dat uw vader bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en jullie verwezen hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011.

Ter ondersteuning van jullie tweede en derde asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: 4 convocaties (d.d. 13 april 2011, 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014), een protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014, getuigenverklaringen van burens en kopie van hun binnenlandse paspoorten, een brief van Memorial d.d. 20 mei 2014, een attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011, een attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006, een gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008, 4 foto's, uw ontslag van de politie d.d. 23 juli 1997 en 3 internetartikelen over een militaire actie op 25 oktober 2007.

B. Motivering

Welnu, alle door uzelf en uw ouders ingeroepen asielmotieven in het kader van onderhavige aanvraag, werden besproken in de beslissing ten aanzien van uw vader M.L. (OV 6.021.811).

Deze beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u de autoriteiten vreesde die u meermaals arresteerden omdat ze uw neef, die ontsnapt was tijdens een arrestatie van rebellen, zochten.

U diende een klacht in tegen en u had geweigerd om een document te ondertekenen.

U gaf aan de autoriteiten nog steeds hierom te vrezen.

Tijdens uw vorige (tweede) asielaanvraag verklaarde u dat u niet alles had vermeld tijdens uw eerste asielaanvraag. U vertelde dat u als politieagent in Dagestan werkzaam was geweest en had deelgenomen aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U merkte op dat u algemeen gevaar liep omwille van uw werkzaamheden als politie agent en uw deelname aan deze militaire acties.

Verder vreesde u de autoriteiten omdat u gelinkt werd aan rebellen. Uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt. Ook de rebellen vreesde u omdat zij wisten dat u hen had verklikt.

Voor uw derde asielaanvraag verwees u opnieuw naar uw werk bij de politie in het verleden en naar uw deelname aan militaire acties in Tsjetsjenië.

U vreesde voor represailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt als politieagent.

Verder verwees u naar nieuwe documenten waren toegekomen en die verband hielden met uw asielrelaas.

U gaf aan dat u bij terugkeer aangehouden of vermoord zou worden en u verwees hiervoor naar een document van de kamer van Advocaten d.d. 25 mei 2011 (DVZ vragenlijst 19/01/2007 punt 41; CGVS 27/02/2007 p. 3-8; DVZ vragenlijst 2e AA punt 15; DVZ vragenlijst 3de AA punt 15, 18; CGVS 24/06/2014 p. 4, 14; CGVS 11/08/2014 p. 11).

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omwille van hun zoektocht naar uw neef die was ontsnapt, omwille van uw klacht en uw weigering om een document te ondertekenen, moet benadrukt worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 15 mei 2007 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste asielaanvraag van uw echtgenote die omwille van hetzelfde asielmotief als het uwe asiel aanvraag, werd op 27 februari 2008 eveneens afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw asielrelaas werd niet geloofwaardig bevonden omwille van tegenstrijdigheden in uw onderlinge verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest d.d. 30 juni 2008.

Uw beroep bij de Raad van State werd op 19 augustus 2008 verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Bovendien bracht u geen elementen aan die een nieuw licht zouden werpen op de elementen van ongeloofwaardigheid die tijdens uw eerste asielaanvraag werden vastgesteld.

Opgemerkt dient te worden dat deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag tevens uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten (omdat u gelinkt werd aan rebellen doordat ze uw telefoonnummer werd teruggevonden tijdens een huiszoeking in uw dorp in 2007 waarbij rebellen werden ontdekt), uw vrees voor de rebellen (omdat zij wisten dat u hen had verklikt) en uw algemene vrees voor (voormalige) rebellen gevaar te lopen omwille van uw voormalige werkzaamheden als politieagent, deze zullen in onderstaande paragrafen worden behandeld.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u uw werkzaamheden als politieagent niet eerder had vermeld, niettegenstaande het een element is, dat u tijdens uw eerste asielaanvraag had kunnen aanhalen.

U legde uit dat toen u in België aankwam u stress had en u vreesde dat de informatie zou worden doorgegeven aan de politie van Dagestan.

Tijdens uw derde asielaanvraag verwees u naar mishandelingen die u voor uw aankomst in België had ondergaan en naar Tsjetsjenen die u in het opvangcentrum die hun standpunt tegenover politiemensen hadden duidelijk gemaakt (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 24/06/2014 p. 5).

Uw uitleg om geen melding te maken van uw voormalige beroepsactiviteiten overtuigt niet. Stress is geen afdoende reden om kernelementen van uw vrees niet te vermelden.

Evenmin is uw vrees dat deze informatie wordt door gegeven aan de Dagestan politie een afdoende uitleg, daar u bij aanvang van uw gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwelijk karakter van een asielaanvraag verneemt.

Wat betreft de medebewoners, Tsjetsjenen, in het opvangcentrum en hun standpunt ten opzichte van politiemensen, moet opgemerkt worden dat u hen nooit had verteld wat uw vroegere werkzaamheden waren (CGVS 24/06/2014 p. 5).

Bovendien kan een standpunt van anderen die niet eens weten dat u politieagent was, geen afdoende reden zijn om dit kernelement van uw vrees niet te vermelden.

Het verzwijgen van uw vroegere werkzaamheden als politieagent, ondermijnt daarom reeds uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor de autoriteiten omdat ze u linken met rebellen, moet opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen over de reden waarom men u zocht na uw vertrek uit Dagestan in oktober 2007.

U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de dienst Vreemdelingenzaken dat na uw vertrek de politie u in het huis van uw ouders meermaals kwam zoeken. De politie had uw vader verteld dat tijdens een politieactie er twee rebellen werden gearresteerd en dat ze uw telefoonnummer hadden teruggevonden, waarschijnlijk in hun gsm. U vreesde deze twee gearresteerde rebellen, daar ze wisten dat u hen had verklikt (DVZ 2e AA punt 15).

Op het voorafgaand gehoor in het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat in oktober 2007 tijdens een controle in het dorp Adil Otar, bij de familie A. twee rebellen werden ontdekt. Deze rebellen werden gedood in het huis van de A.s en vader en zoon A. werden meegenomen. Het telefoonnummer dat u in 2006 gebruikte was bij de familie A. ontdekt (CGVS 26/06/2014 p. 8, 9, 10).

Echter tijdens uw gehoor van 11 augustus 2014 voor het Commissariaat-generaal vertelde u een derde versie van dit incident.

U verklaarde dat er in het dorp een gewone controle plaatsvond en dat er vanuit het huis van de A. werd geschoten. In het huis van de familie A. werden twee rebellen gevonden. Een werd vermoord en de tweede rebel ontsnapte. De ontsnapte rebel werd een week later dood teruggevonden langs de rivier. Hij was aan zijn verwondingen overleden. Uw telefoonnummer werd teruggevonden bij de A.s. (CGVS 11/08/2014 p. 3, 4, 5, 6).

U werd gewezen op de tegenstrijdigheden betreffende het lot van de twee rebellen in de verschillende versies (gearresteerd; gedood; één gedood en de andere ontsnapt maar later teruggevonden bezweken aan zijn verwondingen) en het vernoemen van de naam A..

U stelde op het voorafgaande gehoor dat de tolk bij het gehoor DVZ 2de AA niet juist had vertaald.

U merkte op dat misschien degene die het genoteerd heeft, gedacht had dat de A.s rebellen waren want u kon niet hebben verklaard dat de twee rebellen waren aangehouden.

Hierop werd opgemerkt dat u tijdens het gehoor DVZ 2de AA de naam A. niet had vermeld, waarop u zei dat er niet naar was gevraagd maar dat de naam vermeld stond in het document dat u toen had voorgelegd. (CGVS 26/07/2014 p. 10; 11/08/2014 p. 9, 10, 11).

Echter tijdens uw gehoor op 11 aug 2014 legde u uit dat tijdens uw tweede aanvraag u de vraag kreeg bij wie ze het telefoonnummer hadden gevonden en dat u had gezegd dat het bij de A.s was (CGVS 11/08/2014 p. 6).

Uw uitleg klopt dus niet en is bovendien incoherent met uw eerdere verklaringen.

Over dat incident, dat bovendien aan de basis ligt van uw actuele vrees, en de informatie die u hierover vernam, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Verder werd u geconfronteerd met incoherente verklaringen betreffende het verklikken van de rebellen en het feit dat u tijdens uw gehoor in juni 2014 hierover niets meer verklaarde, waarop u antwoordde dat het kan zijn dat ze (de rebellen) denken dat u hen had verklikt.

Er was een jaar tussen uw vertrek en het incident. U vertrok in 2006 en dit incident had plaatsgevonden in 2007 (CGVS 26/07/2014 p. 10).

Ook deze uitleg overtuigt niet.

Het niet meer verwijzen naar rebellen, uw link met hen en uw vrees voor hen tijdens het gehoor nadien, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw vrees.

Bovendien is deze uitleg incoherent met uw verklaringen dat de rebellen werden gedood tijdens de aanval.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande feiten die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vrees voor vervolging op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

U legde tijdens uw tweede asielaanvraag een brief voor van uw advocaat d.d. 25 mei 2011 waarin vermeld staat dat u samen met andere personen strafrechtelijk vervolgd werd voor een misdaad volgens artikel 208 deel 1 van het strafwetboek.

De zaak tegen A. en G. werd behandeld door de rechtbank en de daders werden veroordeeld.

In het kader van dezelfde strafrechtelijke zaak wordt u vervolgd wordt als verdachte.

Op de gehoren voor het Commissariaat-generaal in juni en augustus 2014 werden u vragen gesteld over G. waarop u vertelde dat het een dorpsgenoot was maar dat hij niet betrokken was bij de zaak. U wist niet hoe ze deze twee zaken hadden samengevoegd.

U had zich over de naam G. niet geïnformeerd omdat zijn betrokkenheid een leugen was. Waarom zou u zich over hem moeten informeren. Wie zou u daarover informatie kunnen bezorgen. U had geen vragen gesteld want uw zaak was verbonden met de zaak van de familie A. waar u wel vragen over had gesteld. (CGVS 26/07/2014 p. 12; 11/08/2014 p. 7, 8, 9).

Opgemerkt dient te worden dat het op zijn minst merkwaardig is dat u geen enkele poging ondernam om uit te zoeken hoe de naam G. verbonden was aan de zaak A. waarmee u ook werd gelinkt. U ontving dit document van uw advocaat, echter u besloot hem geen vragen hierover te stellen (CGVS 11/08/2014 p. 7, 8).

Verder moet ook vastgesteld worden dat u over de familie A., weinig informatie meer kon verschaffen. U kon niet vertellen wanneer ze zijn veroordeeld, noch wat concreet de veroordeling inhield. U maakte duidelijk dat u zich enkel had gebaseerd op het voorgelegde document en op het gesprek dat u met uw vader over hen had gehad (CGVS 11/08/2014 p. 9).

Vastgesteld moet worden dat uw gebrek aan interesse over de personen waarmee u gelinkt wordt in een strafzaak ernstige vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van het voorgelegd document. Deze vaststelling is zwaarwichtig daar u tijdens uw derde asielaanvraag een brief voorlegt van de mensenrechtenorganisatie Memorial waarin gesteld wordt dat uw problemen erger werden vanaf het jaar 2007 en ze vervolgens verwijzen naar de zaak van de familie A..

Het is redelijk te verwachten dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de personen met wie u samen zou vervolgd worden omwille van onwettelijke gewapende bendevoorming.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 vermeldt dat uw vader op 9 april 2014 zich tot hen had gewend in verband met uw vervolgingsproblemen.

Uw problemen zouden begonnen zijn in het jaar 2006 en werden erger vanaf het jaar 2007.

Deze problemen zijn verbonden met die van uw neef en de zaak van de familie A., beiden leden van onwettelijk gewapende benden. Uw arrestatie en vrijlating door middel van losgeld worden door Memorial geloofwaardig bevonden omdat uw vader een gedetailleerd relaas van de gebeurtenissen bracht. Memorial verwijst ook naar de wet van 2 november 2013 over de aansprakelijkheid van familieleden bij onwettelijk gewapende bendeleden en het feit dat familieleden in zeer moeilijke en gevaarlijke situaties geraken.

Vastgesteld moet echter worden dat Memorial aangeeft dat de verklaringen in het attest enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van uw vader. Zij verwijzen daarbij naar de gevorderde leeftijd van uw vader en de moeilijkheid om de feiten in de juiste volgorde weer te geven.

Memorial geeft ook niet aan dat ze in uw zaak een onderzoek naar de echtheid van deze feiten heeft ondernomen.

Om deze redenen is de bewijswaarde van dit attest bijgevolg beperkt.

Gelet op de overige tegenindicaties kan deze brief de geloofwaardigheid van de betreffende feiten niet herstellen.

De onderzoeksdienst Cedoca deed naar aanleiding van de voorgelegde documenten opzoekingen in verschillende bronnen rond de strafzaak of de veroordeling van een zekere A. of G. in 2006-2007.

Cedoca vond hierover geen enkele informatie.

Evenmin vond Cedoca in deze bronnen informatie betreffende een strafzaak tegen M.L.. Cedoca vond op de website van Memorial wel een nieuwsbericht van het overheidsgetrouwe persbureau RIA Dagestan dat vermeldt dat er op 7 november 2007 in Adil'-Otar, Dagestan door de ordediensten een zekere A.G. gearresteerd werd. De man was 37 jaar en een inwoner van het dorp Adil'-Otar en werd door de ordediensten aangeduid als een actief handlangers van de rebellen.

Wat betreft uw vrees om terug te keren daar u in het verleden werkzaam was geweest als politieagent in en aan de grens met Tsjetsjenië : U verklaarde dat u tijdens deze werkzaamheden had deel genomen aan militaire detacheringen in Tsjetsjenië waar u had gewerkt als tolk tijdens verhoren daar. U gaf aan dat u als politieman algemeen gevaar liep. U vreesde repressailles van familieleden van de mensen die u had opgepakt en opgesloten (DVZ 2e AA vragenlijst punt 15; CGVS 26/07/2014 p. 4, 5; 11/08/2014 p. 11), – moet opgemerkt moet worden dat u werkzaam was als politieagent van 1992 tot 1999 en dat u na het beëindigen van uw werkzaamheden als politieagent nog bijna 10 jaar in Dagestan hebt verbleven.

U merkte bovendien op dat u in deze periode, 10 jaar, geen problemen had ondervonden omwille van uw vroeger politiewerkzaamheden (CGVS 11/08/2014 p. 11), bijgevolg is het weinig waarschijnlijk dat u omwille van uw toenmalige werkzaamheden, bijna 17 jaar later nog problemen hieromtrent zou kennen. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

Dit geldt des te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat dergelijke stukken makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling.

Gelet op hetgeen voorafgaat vermogen deze documenten op zichzelf niet de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

De convocatie d.d. 13 april 2011 geeft aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in de hoedanigheid van getuige.

De convocaties d.d. 5 november 2012, 17 februari 2014 en 25 maart 2014 geven allen aan dat u werd opgeroepen voor verhoor in hoedanigheid van verdachte.

Opgemerkt moet worden dat uit deze convocaties niet kan afgeleid worden waarom u werd opgeroepen, noch in welk dossier u werd opgeroepen.

Verder werden er anomalieën vastgesteld in deze convocaties. Zo ontbreekt op drie van de vier convocaties de dienststempel op de daarvoor voorziene plaats. Deze vaststelling doet vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Het protocol van een huiszoeking d.d. 4 maart 2014 geeft aan dat er in uw huis gezocht werd achter wapens en militaire uitrusting. Uit dit huiszoekingsprotocol kan niet afgeleid worden wat de aanleiding was voor deze zoektocht achter wapens, noch in welke omstandigheden u als persoon betrokken bent in deze zaak.

De schriftelijke verklaringen van uw burens aangevuld met kopieën van hun binnenlandse paspoorten zijn subjectief van aard zijn en er kan dan ook geen objectieve bewijswaarde aan toegekend worden.

De brief van Memorial d.d. 20 mei 2014 en het attest van de kamer van advocaten d.d. 25 mei 2011 werden reeds hierboven beschreven.

Het attest van het ministerie van binnenlandse zaken over uw detachering naar de grens met Tsjetsjenië, de 4 foto's van u als politieagent en uw ontslagbrief verwijzen naar uw werkzaamheden als politieagent in de periode 1992 tot 1997 wat niet wordt betwist.

Het bewijs van uw pensioen d.d. 5 mei 2006 geeft aan dat u recht heeft op een pensioen, wat niet in vraag wordt gesteld.

Evenmin wordt uw gezinssamenstelling d.d. 18 juli 2008 betwist.

De internetartikelen beschrijven een militaire actie op 25 oktober 2007 en de controle nadien op 1 november 2007; deze militaire acties worden niet in vraag gesteld, wel uw betrokkenheid hierbij.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw vrouw E.L. (OV 6.021.881) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, en inzake de tweede asielaanvraag van uw zoon A.L. (OV 7. 610.949) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen."

Aangezien in hoofde van uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal inzake de derde asielaanvraag van uw moeder E.L. (OV 6.021.811) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 oktober 2014 (zie p. 12) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"* en van het *"verbod van willekeur"*.

Ze bespreken de zorgvuldigheidsverplichting en wijzen op de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49 en 52 van de vreemdelingenwet en besluiten dat door een strikte toepassing van de regels, deze inhoudelijk geschonden worden.

Ze poneren dat (zie p. 4) *"zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen"*.

Ze laten gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat ze later (zie p. 4) *"een completer verhaal"* zouden hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hen te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

Volgens verzoekers is er (zie p. 4) *"geen enkele feitenvinding gebeurd"*, gezien de commissaris-generaal zich beperkt heeft *"tot een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens en de eenzijdige stellingname dat de ingeroepen vervolgingsvrees onaannemelijk zou zijn en verder de bewering alsof er tal van tegenstrijdigheden en vaagheden aan de orde zouden zijn"*.

Ze vinden dat ze gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd aangaande de gebeurtenissen hebben afgelegd zodanig dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden; ze verwijzen naar het UNHCR Handboek aangaande de bewijslast.

Ze voeren aan dat ze, in strijd met de beslissing van de commissaris-generaal, wél degelijk aanspraak kunnen maken op de bescherming als voorzien in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekers (zie p. 5) opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de *"beginselen van behoorlijk bestuur"*.

De ingeroepen elementen van de bestreden beslissingen zijn volgens hen (zie p. 5) *"enkel te wijten aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoekers, zoniet logisch te verklaren"*.

Ze stellen dat ze bij hun eerste asielaanvraag niet de volledige feiten hebben verklaard uit panische angst dat de informatie zou doorgegeven worden aan de overheden van hun land van herkomst.

Ze stellen dat de verklaring dat alles van hun verhoor in vertrouwen zal behandeld worden, daar niets kan aan veranderen, wél integendeel toont hun houding volgens hen de ernst van de meegemaakte feiten aan en de graad van panische angst waarin ze verkeerden; ze verwijzen naar het UNHCR Handboek aangaande de het wantrouwen van asielzoekers ten overstaan van de autoriteiten.

Ze wijzen ook op het principe dat kwade trouw nooit wordt vermoed doch bewezen dient te worden. Ze stellen vast de beslissingen van de commissaris-generaal (zie p. 7) *“werkelijk (bulken) van veronderstellingen en speculaties dewelke totaal uit den boze zijn”*. Ze verwijzen naar het UNHCR Handboek aangaande veronderstellingen en speculaties. Volgens hen berust de beslissing daardoor niet op voldoende draagkrachtige motieven. Ze voeren nog aan dat tal van door hen voorgelegde bewijsstukken -ten onrechte- als irrelevant terzijde worden geschoven.

In een derde middel voeren verzoekers (zie p. 8) een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de schending van de rechten van verdediging. Ze voeren nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Verzoekers geven een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merken op dat de bestreden beslissingen niet adequaat gemotiveerd zijn.

Ze benadrukken dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen, divers van aard, voorkomen en dat de situatie aldaar steeds minder veilig is, zeker voor hem die tot de ordediensten behoorde en verdacht werd van samenwerking met de rebellen, waardoor hij problemen riskeert met de autoriteiten én met de rebellen.

Verder wijzen ze op de actuele zeer onveilige situatie en verwijzen naar rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waarin gesteld werd dat de bevolking in Dagestan het slachtoffer werd van groepsvervolging waarin ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren zijn.

Ze stellen dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Dagestan grondig moet onderzoeken en de commissaris-generaal zich (zie p. 10) *“zomaar niet exclusief kan beroepen op stereotype argumentatie”*.

Verzoekers ontkennen dat er in hun relaas sprake is van tegenstrijdige verklaringen; een en ander is volgens hen *“duidelijk te wijten aan de vertaling terzake, minstens is het te wijten aan een al te strenge vergelijking” (sic)*.

Ze stellen de waarheid te hebben verteld en kunnen niet aanvaarden dat hun aanvraag wordt afgewezen op basis van een al te vlug onderzoek.

Ze stellen dat het totaal onaanvaardbaar is dat het attest van Memorial aan de kant wordt geschoven en zomaar afbreuk wordt gedaan *“aan de naam en de faam van deze Mensenrechtenorganisatie die niet zomaar zaken op papier gaat zetten zonder grondig onderzoek” (sic)*.

Het is volgens hen ook volkomen ten onrechte dat in de beslissing gesteld wordt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na gedurende tien jaar geen problemen te hebben gehad, plots in 2006 wel problemen ondervond, gezien uit zijn verklaringen juist blijkt *“dat alle problemen begonnen zijn nadat zijn telefoonnummer is gevonden bij een huiszoeking waarbij rebellen werden gevonden”*.

Verzoekers voeren nog aan dat het onderzoek van CEDOCA inzake *“zeer summier”* schijnt te zien gevoerd aangezien in de door hen bijgebrachte internetartikelen wél degelijk sprake is van de datum *“25.10.2007”* en niet van *“07.11.2007”* en er wel informatie beschikbaar is over wat op de eerstvermelde datum is gebeurd; ze vragen dat de zaak grondiger wordt onderzocht en dat het dossier daarom naar de commissaris-generaal zou worden teruggestuurd.

In een vierde middel voeren verzoekers (zie p. 10) opnieuw de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel; ze voeren tevens een schending aan van het *“fair play”*-beginsel.

Volgens verzoekers wordt geenszins correct gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden en werd er (zie p. 11) evenmin onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Dagestan.

Ze stellen dat (zie p. 11) *“het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land worden teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringenvaststaande praktijk zijn (EVRM)”*.

Naar hun mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hierbij verwijzen ze naar (zie p. 11) *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Ze verwijzen tevens naar een arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat *“een algemener risico”* en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekers van te vergewissen dat ze geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst. Ze menen dan ook dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissingen blijkt volgens verzoekers geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar hun persoonlijke situatie.

Verzoekers vragen het hoger beroep (zie p. 12) *“gegrond te verklaren”* en hun zaak naar de commissaris-generaal terug te sturen voor een grondiger onderzoek.

2.1.2. Stukken

Bij een schrijven van 10 december 2014 leggen verzoekers de volgende documenten neer: *“Schoolattesten van zoon A.L.”*, *“Attestatie dat de vader van de heer M.L. overleden is kort na de huiszoeking die plaatsvond in zijn huis”*, *“Proces verbaal van huiszoeking dd. 18/10/2014”*, *“Uitnodiging als verdachte op naam van de heer M.L.”* en *“Getuigenverklaringen van burens van de familie L. in het land van herkomst”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop. 2.2.2.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) verzoeker M.L. zijn werkzaamheden als politieagent nooit eerder vermeldde;

(ii) verzoeker M.L. met betrekking tot zijn vrees voor de autoriteiten omdat ze hem in verband zouden brengen met rebellen, tegenstrijdige verklaringen aflegde over het vinden van zijn telefoonnummer, het

lot van de twee rebellen, het vermelden van de naam A. en het verklikken van de rebellen (zie het verhoorverslag van 24 juni 2014, p. 8-10; zie het verhoorverslag van 11 augustus 2014, p. 3-6, 9-11);

(iii) de brief van 25 mei 2011 van de advocaat vermeldt dat de zaak tegen A. en G. werd behandeld door de rechtbank en de daders werden veroordeeld, maar verzoeker M.L. niet wist niet hoe ze deze twee zaken hadden samengevoegd, hij had zich niet over de naam G. geïnformeerd (zie het verhoorverslag van 24 juni 2014, p. 12; zie het verhoorverslag van 11 augustus 2014 p. 7 - 9), hij had geen enkele poging ondernomen om uit te zoeken hoe de naam G. verbonden was aan de zaak A. waarmee hij ook in verband werd gebracht (zie het verhoorverslag van 11 augustus 2014, p. 7, 8) en kon over de familie A. niet vertellen wanneer ze veroordeeld zijn, noch wat concreet de veroordeling inhield (zie het verhoorverslag van 11 augustus 2014, p. 9);

(iv) de brief van Memorial van 20 mei 2014 stelt dat de verklaringen in het attest enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van de vader van verzoeker M.L. en niet wordt aangegeven dat Memorial in verzoekers zaak een onderzoek naar de echtheid van deze feiten heeft ondernomen;

(v) de onderzoeksdienst CEDOCA naar aanleiding van de voorgelegde documenten, opzoeken deed in verschillende bronnen rond de strafzaak of de veroordeling van een zekere A. of G. in 2006-2007, maar hierover geen enkele informatie vond en CEDOCA in deze bronnen evenmin informatie betreffende een strafzaak tegen M.L. terugvond;

(vi) de vrees van verzoeker M.L. om terug te keren omdat hij in het verleden werkzaam was geweest als politieagent in en aan de grens met Tsjetsjenië, niet aannemelijk is, omdat hij na het beëindigen van deze werkzaamheden nog bijna tien jaar in Dagestan heeft verbleven en hij zelf verklaarde dat hij in deze periode geen problemen had ondervonden omwille van zijn vroeger politiewerkzaamheden (zie het verhoorverslag van 11 augustus 2014, p. 11).

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat ze later *“een completer verhaal”* zouden hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens hen te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

Ze stellen dat ze bij hun eerste asielaanvraag niet de volledige feiten hebben verklaard uit panische angst dat de informatie zou doorgegeven worden aan de overheden van hun land van herkomst.

Ze stellen dat de belofte dat alles van hun verhoor in vertrouwen zal behandeld worden, daar niets kan aan veranderen, wél integendeel toont hun houding volgens hen de ernst van de meegemaakte feiten aan en de graad van panische angst waarin ze verkeerden.

Verzoekers ontkennen dat er in hun relaas sprake is van tegenstrijdige verklaringen; een en ander is volgens hen *“duidelijk te wijten aan de vertaling terzake, minstens is het te wijten aan een al te strenge vergelijking”* (sic).

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De asielaanvraag op zich is bovendien al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en voorgehouden “panische angst” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste en/of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Verder benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekers, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

De Raad merkt ten slotte op dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Alle bovenstaande opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Waar verzoeker het in hun verzoekschrift onaanvaardbaar achten dat het attest van Memorial aan de kant wordt geschoven omdat zodoende afbreuk wordt gedaan *“aan de naam en de faam van deze Mensenrechtenorganisatie die niet zomaar zaken op papier gaat zetten zonder grondig onderzoek”* (sic), stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten aan te tonen dat het attest niet enkel is gebaseerd op de verklaringen van verzoekers vader -die uiteraard subjectief zijn en waardoor het attest geen objectieve bewijswaarde heeft- en dat Memorial *in casu* inderdaad een grondig onderzoek heeft gevoerd.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat het onderzoek van CEDOCA inzake *“zeer summier”* schijnt te zien gevoerd aangezien in de door hen bijgebrachte internetartikelen wél degelijk sprake is van de datum *“25.10.2007”* en niet van *“07.11.2007”* en er wel informatie beschikbaar is over wat op de eerstvermelde datum is gebeurd; ze vragen dat de zaak grondiger wordt onderzocht en dat het dossier daarom naar de commissaris-generaal zou worden teruggestuurd.

De Raad stelt vast dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (*“COI Focus: Dagestan: Rechtszaken A. en G.”* van 22 augustus 2014) blijkt dat onderzoek werd gevoerd *“naar een strafzaak en veroordeling van een zekere A; en G. in Dagestan in 2006-2007 en de strafrechtelijke vervolging in Dagestan van M.L. volgens artikel 208, paragraaf 1 van de Russische strafwet”*, doch dat hierover geen informatie gevonden werd.

Dat in de door verzoekers bijgebrachte internetartikelen wél degelijk sprake is van wat er op de datum *“25.10.2007”* gebeurd is, doet hieraan geen afbreuk, gezien deze artikelen slechts een militaire actie op 25 oktober 2007 en de controle nadien op 1 november 2007 beschrijven, maar geenszins informatie bevatten over een rechtszaak tegen A. en G., noch over de betrokkenheid van verzoeker M.L. bij de militaire actie, noch over een strafrechtelijke vervolging van verzoeker M.L..

Bij een schrijven van 10 december 2014 leggen verzoekers de volgende documenten neer: *“Schoolattesten van zoon A.L.”*, *“Attestatie dat de vader van de heer M.L. overleden is kort na de huiszoeking die plaatsvond in zijn huis”*, *“Proces verbaal van huiszoeking dd. 18/10/2014”*, *“Uitnodiging als verdachte op naam van de heer M.L.”* en *“Getuigenverklaringen van burens van de familie L. in het land van herkomst”*.

De *“Schoolattesten van zoon A.L.”* hebben geen uitstaans met het asielrelaas van verzoekers en kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

De *“Attestatie dat de vader van de heer M.L. overleden is kort na de huiszoeking die plaatsvond in zijn huis”*, het *“Proces verbaal van huiszoeking dd. 18/10/2014”*, de *“Uitnodiging als verdachte op naam van de heer M.L.”* en de *“Getuigenverklaringen van burens van de familie L. in het land van herkomst”* zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en worden bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voornoemde stukken betreffen bovendien slechts fotokopieën, waaraan de Raad hoe dan ook geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat officiële documenten -zoals de *“attestatie van overlijden”*, het proces verbaal en de convocatie- makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling en dat getuigenverklaringen van burens een subjectief karakter hebben en het asielrelaas van verzoekers dan ook niet kunnen steunen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift ingaan op de situatie in Dagestan en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijzen naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* - die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de “*COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie*” van 7 april 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering van verzoekers in hun verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, en hun verwijzing naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” - die niet worden bijgevoegd-, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in hun land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM, die overigens in het verzoekschrift niet wordt toegelicht, wordt opgemerkt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekers een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpen, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE